

I když domy byly k onomu účelu postaveny, ježto se v nich žádný z dlužníkových podniků neprovozuje, neslouží provozu dlužníkových podniků a činí si dovolací rekurentka nárok na přednostní pořadí u domů (§ 265 zák. čís. 76/1927) neprávem. Co se týče nemovitosti vl. čís. 1197, sloužila tato nemovitost podle odhadního protokolu a podle úředního sdělení dlužníkovi k dobývání kamene jako kamenolom a jako šterkoviště k dobývání šterku. Mimo to bral odtud dlužník písek na výrobu cementového zboží. Řečená nemovitost sloužila, ne-li výlučně, tedy převážně k provozování kamenolomu a šterkovníku. Pouhé brání písku vedle kamenolomu a šterkoviště netvořilo však ještě z řečené nemovitosti nemovitost výlučně nebo převážně sloužící cementářskému podniku dlužníkovi. Ručí tedy (§ 265 zákona čís. 76/1917) nemovitost vl. čís. 1197 v přednostním pořadí za úrazové pojistné připadající na kamenolom a šterkoviště, nikoli za pojistné připadající na výrobu cementového zboží. Bylo tudíž, pokud se týče jest přiznati přednostní pořadí z výtežku docíleného za nemovitost vl. čís. 1197 nedoplatkům úrazového pojistného z kamenolomu a šterkoviště, a to vzhledem ke knihovnímu zajištění, po dobu tří let.

Čís. 12055.

Dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. se vztahuje i na pohledávky za podniky provozovanými erárem, jež jsou podniky obchodními, najmě na náhradní nároky proti eráru pro železniční úraz.

Ustanovení dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. platí dosud a nepozbyla účinnosti ani novým doslovem § 295 ex. ř. (čl. VIII nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.).

Exekuce zabavením a příkázáním k vybrání dlužníkovy pohledávky za československým státem (erárem) jako poddlužníkem jest přípustná jen, je-li pohledávka za státem již likvidní a k výplatě poukázána. Na vymáhajícím věřiteli jest, by tyto okolnosti uvedl podle § 54 čís. 3 ex. ř. již v exekučním návrhu.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R II 432/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky příslušející dlužníku proti československému státu z důvodu náhrady škody ze železničního úrazu ve výši plus minus 4.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu poddlužníka exekuční návrh zamítl. Důvody: V návrhu na povolení exekuce má podle § 54 ex. ř. býti udáno vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo soud exekuční má vydati pro vedení exekuce, a tudíž, vede-li se exekuce na pohledávky za erárem, má býti udáno, že jde o pohledávku likvidní a u určité veřejné pokladny již poukázanou, neboť podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. soudní zabavení jiných než takto specifikovaných pohledávek není přípustné. To vymáhající věřitel neučinil a proto exekuce zabavením této pohledávky byla povolena neprávem, takže bylo vyhověti stížnosti, kterou erár podal podle § 295 (2) ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatel v něm dovozuje, že se dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nevztahuje na pohledávky proti podnikům erárem provozovaným, jež jsou podniky obchodními, že se dvorní dekret stal bezpředmětným, pokud jde o požadavek likvidnosti, ježto prý likvidita má nyní jen procesuální význam podle § 391 c. ř. s., a že i jeho další požadavek, by zabavená pohledávka byla poukázána u nějaké veřejné pokladny, byl odstraněn novým doslovem § 295 ex. ř. S těmito názory nelze souhlasiti. Že dvorní dekret čís. 291/1838 sb. z. s. platí i o náhradních nárocích proti eráru pro železniční úraz, bylo vysloveno již nálezem býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 12. prosince 1905, čís. 18.582 (repertorium nálezů čís. 188, úřední sbírka čís. 850). Tento názor sdílí i nejvyšší soud, neboť rozhodné jest, že jde o pohledávku za státem jako poddlužníkem, nezáleží však na tom, z jakého právního důvodu pohledávka za státem přísluší, neboť v té příčině nečiní dvorní dekret rozdíl. Nepadá ani na váhu okolnost stěžovatelem zdůrazněná, že v roce 1838, když byl dvorní dekret vydán, nebyl ještě znám pojem obchodních podniků státem provozovaných, neboť jest tu přihlížeti nejen k doslovu dvorního dekretu, nýbrž i k doslovu čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., kterýžto předpis byl vydán v době, kdy železnice byly již státem provozovány. Podle stále judikatury nejvyššího soudu (viz rozhodnutí čís. 6356, 7104, 7277, 7478, 10.140, 10.608 sb. n. s.), jest exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužníkovy za československým státem (erárem) jako poddlužníkem přípustná jen, je-li pohledávka za erárem již likvidní a k výplatě poukázána. Na vymáhajícím věřiteli jest, by tyto okolnosti uvedl podle § 54 čís. 3 ex. ř. již v exekučním návrhu. Ustanovení dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., jenž podle čl. IX čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř. zůstal nedotčen, platí dosud a nepozbyla účinnosti ani novým doslovem § 295 ex. ř. (čl. VIII. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.), jenž se vůbec nedotýká přípustnosti obstarávky nebo soudního zabavení pohledávky za státem, nýbrž nově upravuje jen způsob zabavení, pokud se týče doručení platební záповědi. Nejvyšší soud nemá příčiny, by se v tomto případě odchýlil od svého ustáleného rozhodování. Stěžovatel se nemůže na svůj prospěch dovolávat rozhodnutí čís. 6327 sb. n. s., ano tu nedopadá, neboť mělo na zřeteli případ, kde vymáhající věřitel již v návrhu na povolení exekuce tvrdil, že pohledávka, jejíž zabavení bylo navrženo, jest již likvidní, kdežto v souzené věci se vymáhající věřitel vůbec nezmínil v návrhu na povolení exekuce o tom, že pohledávka povinného za československým erárem na náhradu škody ze železničního úrazu jest již likvidní, ani o tom, že tato pohledávka byla poukázána k výplatě. Tvrdí-li vymáhající věřitel teprve v dovolacím rekursu, že zabavená pohledávka jest likvidní, jde o nedovolenou novotu, k níž nejvyšší soud nemůže přihlížeti.

Čís. 12056.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).
Spory podle §§ 1 a 2 zákona náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů, o jichž místní příslušnosti platí § 3, i tehdy, jde-li o okresní